

nadbiskup*) ima pravo, kad zabranjuje djevojkama nečedne plesove, ili recimo otvoreno: bestidne plesove; nego majke njihove trebale bi da im prednjače primjerom, jer one su u zreloom dobu pa im je i odgovornost veća; a ocevi bi pametnije uradili, da se ne miješaju u ono skakutanje i da ih ne promatraju glupo tronuta oka.

Djevojka, kojoj je ideal da poslana plesačica, i ne promišlja, da bi možda bila dužna ostaviti očinji dom, ako hoće da se dade na ovakovo zvanje. U devet od deset obitelji nek samo otvoreno izjavi namjeru, i njezini će blagoslivljati Gospoda. (Abel Hermant, *Le Temps*, 12 décembre 1919).

Više vjerujem u nevinost naše djece negoli u krepost Sokratovu . . . No ja mislim također, da odrasli ljudi, koji umiju razlikovati dobro od zla, moraju neprekidno strepiti, kao da je cvijet, za koji su odgovorni, najkrkiji u vrtu i da ga najmanji dašak može opaliti.

Roditeljima, koji se ne mogu da snađu, valjalo bi ponavljati riječ satiričara rimskoga i dozvati u pamet, da mladost treba poštivati . . . Ni otac ni brat ni muž nemaju već autoriteta. Oni to znadu i čuvaju se, da se ne izvrgnu smijehu. Nego gore je ovo: oni nisu manje budalasti od svojih kćeri, svojih žena ili svojih sestara. Osobito ocevi. Ti bi morali planuti, kad im kćeri oponašaju kretanje, koje bih volio da ih one ne poznaju, a oni ih ipak poznaju; oni gledaju te strahote ne samo s divnom hladnokrvnošću, nego i s nekim ludim ganućem. Hoće se odvažnosti da rekneš onako kruto kao onaj svećenik na kraju jednog Bourgetova romana: „To su velike svi . . . je! (Abel Hermant, *Le Temps* 16 janvier 1920).

M. V.

Katolička kritika.

„Pretresujući sadržaj misli svak može da se stavi na stanovište idealizma, materijalizma ili evolucionizma, pa stoga se mora dopustiti, da se netko stavi i na stanovište kršćanstva.

Kršćanstvo stvara u duši atmosferu ideja, osjećaja i čina, koja nužno utječe na sud.

Nehaj prema kršćanstvu, tako zvana sloboda mišljenja, i kad ne ide do očita neprijateljstva, također je duševno stanje, koje utječe na sud . . .

Promatrajući oko sebe idejnu borbu, ja sam se redom stavio na stanovište borilaca svih stranaka pa sam nastojao da ih shvatim, proniknem u njihovu misao i da razumijem njihove razloge. Nadam se da nisam oslabio zamašaja nijednom opažanju, nijednom dokazu. A pošto sam to učinio, pridržajem si pravo da se dignem na stanovište kršćansko pa da ispoređujem“. (G. Fonsegrive, *Les livres et les idées*, 1894 — 1895, préface).

M. V.

*) Pisac misli partiškoga kardinala Amettea, koji je pod kraj g. 1919. oštro ožigosao laicivnu nošnju i sramotne plesove. (Prevodilac).